

TEFEKKÜR

Tasavvufun üzerinde durduğu en önemli konulardan biri de Allah (cc)’ ün kullarına ihsan ettiği nimetlerdir. Bu nimetlerin başında akıl gelir. Zira biz kullar akıl ile iyiyi kötünden hayrı şerden ayırabiliriz. Büyük Mutasavvıf Ahmed er Rufai der ki: Akıllı olmanın alameti üçtür.

1-Darlık zamanında sabır. 2-Genişlikte tevazu sahibi olmak. 3-Her işte itidali muhafaza etmektir.

Elbette biz kullara Rabbimiz karşısında aciz ve kullar nezdinde tevazulu olmak yakışır. Bu edeptir, haddi bilmektir. Büyük sultanın dediği gibi her işte orta yolu muhafaza etmek lazımdır. Kontrolsüz olan her şey zararlıdır. Örneğin su hayattır. İçer ve yıkanır hayat buluruz. Kontrolden çıkınca su, sel olur önüne gelen her şeyi yıkar. Ateş hayattır. Ateş yardımı ile ısınırız, yemeklerimizi pişirir hayat buluruz. Ateş kontrolden çıkınca önüne gelen her şeyi yakar. Yangın olurda hayatları alır. Kontrolsüz olan her şey zararlıdır. Bu her şeyde böyledir.

Hacı Ahmet Babaya bir müntesibi gelir ve gördüğü rüyasını anlatır. Der ki; “Hacım ben harman savuruyordum. Sen geldin ve bana dedin ki; oğlum ne çok ince et rüzgâr uçursun, ne de kalın bırakıp kes (hayvanların yemediği işe yaramayan harman kalıntısı) olsun. Köylü vatandaş gördüğü rüyanın yorumunu sorunca Hacı Ahmet Baba; oğlum gayet açık ne çok incelik kuru sofi ol, ne de dinin emirleri dışında kalıp kaba softa ol. Orta bir yol tut.

Bu zatın ardından gelen evladı Yakup Baba yaşadığı yıllarda Ülkesinin Mili Birlik ve Beraberliği için Ruslar karşısında vatanını savunurken bir gül bahçesine girercesine şahadet şerbetini içmiştir. Evladı Mevlüt Baba ve onu takip eden nesilleri olarak elbette aynı duyguları muhafaza etmekteyiz. Şanlı bayrağımızın semalardan inmemesi, mukaddes ezanlarımızın minarelerimizden susmaması ve Müslümanların camilerimizden, Allah ve peygamber sevgisinin gönlümüzden eksik olmaması için elbette duacıyız.

Bizim peygamberimiz “vatan sevgisi imandandır” buyurmuşlardır. Vatanını sevmeyen, vatanının güvenliği hususunda dâhili de milli emniyetimize, haricide kahraman ordularımıza her zaman her yerde muzaffer olması için dua etmeyenler kâmil manada iman etmiş olamazlar. Hür bir ülkenin vatandaşı olmak en büyük iftiharımızdır. Bizler Türk Milleti ve Peygamber ümmeti olarak. Zulüm altında inleyen bağımsızlığı olmayan din kardeşlerimiz içinde dualar ediyoruz. Bazı insanlar mensup olduğu dini, tasavvufu politikada ve ticarete kullanıyorsa yanlış yapıyor demektir. Çünkü bunda mensup olduğumuz dinin ve tasavvufun hiçbir suçu yoktur. Suç şahsiyetsiz cürüm işleyen şahıslara aittir.

İnsan ilahi bir kitaptır. Hakkın ilham ettiği akıl ve şuurla okunur. Fakat herkes insandaki yazıları tam ve noksansız okuyamadığı gibi, bu kitabı okumuş ve kendini kemale erdirmiş kişileri arayıp bulmak zorundadır. Aranacak kişiler gerçek Mürşidlerdir. Mürşidler kendilerine bağlananları Hakka götürürler. Tasavvufta Şeriat, Tarikat, Marifet ve Hakikat denen dört kapı vardır.

Nefs-i Emare insana kötü işler yapmasını emreden, yeme içme ve şehvetten başka bir şey düşünmeyen aşağılık bir nefistir. İnsanın en büyük hedefi bu kötü nefisin şerrinden kurtulup Hakkın rızasına kavuşmak olmalıdır. Çünkü Hakkın rızası ancak nefsi yenmekle elde edilebilir. Nefsin esiri olan, Allahın emirlerini nasıl yerine

getirecek. O'nun rızasını nasıl kazanacaktır? Nefis Allah ile kul arasında en kesif bir perdedir. Nefsin şerrinden kurtulmanın yolu onunla mücadele etmektir. Nefsin her isteği yerine getirilirse şımarır. Silahları olan kibir, tamah, hırs, ihtiras, haset v.s. gibi arzularla bedeni köleleştirip, ruhu esir eder. Kişi mücadele neticesinde kendine efendi olan bu arzulaştırırsa ruh gerçek hürriyete doğru yol alır.

İnsana ebedilik kazandıran sır nefsin terbiye edilmesi, Allahın sevmediği vasıflardan sıyrılıp, Mutmaine makamı ile Allahın sevdiği ve razı olduğu makama yaklaşımdır. Bir bakıma bu dünya nefisle mücadele edip başarıya ulaşınca imtahanı kazanıp, sonsuz saadete kavuşmaktır. Böylece ancak Allahın yeryüzünde ki halifesi ve varlıkların sultanı olmak mümkündür.

Unutmamak lazımdır ki, bu dünya ve hayat nefsin hoşlandığı arzu ve isteklerle doludur. Nefsine hâkim olmak isteyen kişi, önce Allahın yasaklamış olduğu nefsin lezzetlerini terk etmelidir. Bunu başarmanın yolu dünya sevgisini gönülden çıkarmak lazımdır. Akıllı insan dünyanın meşru olan güzelliklerini sever, lüzumsuz ve faydasız olan zararlı yönlerini terk eder. Dünyayı ahiretin tarlası olarak bilir. Çünkü bu yol, sevgili peygamberimiz (sav)'in takip ettiği yoldur. O, peygamberliğinin son derece sıkıntılı olduğu dönemlerde dahi dünya hayatının zaruri hallerine uymaktan geri kalmamış, dünya ve ahiret işlerini bir arada yürütmüştür.

Nefsin kötülüklerini bilmenin yolu ilim ve irfandan (marifetten) geçer. Çünkü nefsin tuzaklarını bildiren ve nefsi iyileştirme yollarını öğreten, ilimdir. O halde Hakka ulaşmak isteyen kişi yolunu aydınlatacak bilgilere muhtaçtır. Tasavvuf'un kast ettiği ilim insanın kalbine doğan ve onu Rabbine bağlayan irfan ilmidir. Bu ilim okuyup yazmakla elde edilmez. Bu ilimi elde etmenin yolu Allah'ı bilmekten geçer. Yoksa nice ciltlerce kitaplar okuyup Hakkı bilmeyen cahiller vardır. İrfan ilmini elde etmek sabır ister. Sabırsız olup çile çekmeden, zikirle nefsini temizlemeden bu gayeye ulaşmak mümkün değildir. Hakkın ihsanı olan irfan, insan gönlünde cennet çiçeklerini açtırır.

Tevhit, bütün mahlûkatın arkasında yaratanını, her hadisenin arkasında onun hakiki faili olan Allah'ı görebilmektir. Kısaca varlıkları yaratanın gözü ile görmektir.